

Capítol 1

–Damon!

Un vent gelat va assotar el rostre de l'Elena, li va estampir la camisa al cos i li féu voleiar els cabells. Les fulles de roure s'arremolinaven entre les files de làpides de granit, i les branques dels arbres s'entrebatién frenètiques. L'Elena tenia les mans gelades, les galtes i els llavis entumits, però es mantenia ferma contra el vent udolant i va tornar a cridar:

–Damon!

Aquell temporal era una demostració de la seva força, tenia la intenció d'espantar-la i que marxés. No li funcionaria. La idea que aquella mateixa força també s'havia girat contra l'Stefan li va despertar dins seu una fúria roent que s'encenia contra el vent. Si en Damon havia fet res a l'Stefan, si en Damon li havia fet mal...

–Maleït siguis! Respon-me! –va vociferar cap als roures que vorejaven el cementiri.

Una fulla de roure seca que li va semblar una mà morena i marcida va ser arrossegada fins als seus peus, però no hi va haver cap resposta. Per damunt del seu cap el cel era com el vidre gris, gris com les tombes que la rodejaven. L'Elena sentia que la ràbia i la frustració li coïen a la gola, i es va desanimar. S'havia equivocat. En Damon no hi era, al capdavant; era sola amb el vent que udolava.

Es va girar... i va ofegar un crit.

El tenia just al darrere, tan a prop que el va fregar amb la roba en girar-se. A aquesta distància hauria hagut de percebre la seva presència, hauria hagut de notar la calidesa d'un cos humà, l'hauria hagut de sentir. Però és clar, en Damon no era humà.

Va retrocedir un parell de passes sense poder-ho evitar. Tots els instints que s'havien mantingut en silenci mentre cridava contra la violència del vent ara li suplicaven que fugís corrents.

Va serrar els punys.

—On és l'Stefan?

Es va marcar una línia entre les celles negres d'en Damon.

—Quin Stefan?

L'Elena va fer una passa endavant i li va donar una bufetada. No havia pensat fer-ho, i després amb prou feines podia creure's el que havia fet. Però havia estat una bona bufetada, que donada amb tota la força del seu cos li havia girat la cara. Li coïa la mà. Es va quedar quieta, intentava calmar la respiració i l'observava. Anava vestit com la primera vegada que el va veure, de negre. Botes negres de sola de goma, texans negres, un suèter negre i la jaqueta de pell. I s'assemblava a l'Stefan. No sabia com era que li havia passat per alt, abans. Tenien els mateixos cabells foscos, la mateixa pell pàl·lida, el mateix aspecte atractiu, pertorbador. Però els cabells eren llisos, no ondulats, i els ulls eren negres com la mitjanit, i la boca era cruel.

A poc a poc, va girar la cara altre cop per mirar-la, i l'Elena va veure que tenia la galta que li havia picat vermella.

–No em diguis mentides –va dir amb la veu agitada–. Sé qui ets. Sé què ets. Ahir a la nit vas matar el senyor Tanner. I ara l'Stefan ha desaparegut.

–Això ha fet?

–Ja saps què ha fet!

En Damon va somriure i instantàniament va posar-se seriós.

–T'ho adverteixo, si li has fet mal...

–Si li he fet mal, què? –va dir–. Què faràs? Què em podràs fer, Elena?

L'Elena es va quedar en silenci. Per primera vegada va adonar-se que el vent havia amainat. El dia s'havia fos al seu voltant en un silenci mortal, com si estiguessin immòbils al centre d'un gran cercle de poder. Semblava que tot, el cel de plom, els roures i els faigs morats, el terra mateix, estiguessin connectats a ell, com si pogués absorbir-los el poder. S'havia quedat amb el cap tirat lleugerament enrere, els ulls insondables i plens de llums estranyes.

–No ho sé –va xiuxiuejar–, però ja se m'acudirà alguna cosa. Creu-me.

En Damon va esclafir a riure, i a l'Elena el cor li va fer un salt i se li va posar a bategar de pressa. Per Déu, estava boníssim. Dir-ne guapo era una manera massa suau i incolora. Com de costum, la rialla només va durar un moment, però encara que se li haguessin asserenat els llavis, li van quedar traces d'humor als ulls.

–Et crec –va dir relaxat, mirant l’entorn del cementiri. Després es va girar cap a ella i li va estendre una mà–. Ets massa bona per al meu germà –va dir com aquell qui res.

L’Elena hauria volgut apartar aquella mà d’un cop, però no el volia tornar a tocar.

–Digue’m on és.

–Més endavant, potser... però això té un preu.

Va retirar la mà just quan l’Elena es va adonar que duia un anell com el de l’Stefan: de plata i lapislàtzuli. «Recorda-te’n», va dir-se furiosa, «és important».

–El meu germà –va continuar ell– és un estúpid. Com que t’assembles tant a la Katherine es pensa que ets feble i fàcil de manipular com ella. Però s’equivoca. Puc sentir la teva ira des de l’altra banda de la ciutat. La puc sentir ara, una llum blanca com el sol del desert. Tens força, Elena, fins i tot tal com ets. Però encara en podries tenir més, de força...

L’Elena se’l va mirar fixament, sense entendre’l, no li agradava el canvi de tema.

–No sé de què parles. I tot això què hi té a veure, amb l’Stefan?

–Parlo del poder, Elena –i de sobte va fer una passa cap a ella, els ulls fixos en els seus, i va dir amb suavitat i urgència en la veu–: Has provat de tot, i res no t’ha satisfet mai. Ho tens tot, però sempre hi ha una cosa fora del teu abast, una cosa que necessites desesperadament i no pots tenir. Això és el que t’estic oferint. Poder. La vida eterna. I sensacions que no has sentit mai abans.

Aleshores ho va entendre, i la fel li va pujar a la gola. Es va ennuegar amb l'horror i el repudi.

–No.

–Per què no? –va xiuxiuejar–, per què no ho intentes, Elena? Sigues sincera. No hi ha una part de tu que sí que ho desitja? –els seus ulls foscos irradiaven una calor i una intensitat que la mantenien paralizada, incapaç d'apartar la mirada–. Puc despertar dins teu tot el que al llarg de la teva vida ha quedat en estat latent. Ets prou forta per viure en l'obscuritat, en la glòria. Pots convertir-te en la reina de les ombres. Per què no acceptes aquests poders, Elena? Deixa'm que t'ajudi a tenir-los.

–No! –va dir arrancant la mirada d'aquells ulls. No el volia mirar, no li permetria que li ho fes. No li permetria que li fes oblidar... que li fes oblidar...

–És el secret fonamental, Elena –va dir, la seva veu l'acariciava com les puntes dels dits damunt la pell del seu coll–. Seràs més feliç del que ho hagis pogut ser mai.

Hi havia una cosa terriblement important que havia de recordar. Estava usant el poder per fer-li oblidar allò, però ella no li permetria que li fes oblidar...

–I estarem junts, tu i jo –les puntes fredes dels dits li van acariciar el costat del coll i van lliscar cap a l'interior de la camisa–. Només nosaltres dos, per sempre.

Hi va haver una sobtada punxada de dolor quan els dits van fregar dues petites ferides del coll, i la ment se li va aclarir.

«Oblidar... L'Stefan.»

Això era el que ell volia expulsar-li de la ment. El record de l'Stefan, dels seus ulls verds i aquell somriure que sempre tenia indicis de tristesa. Però ara res podria obligar-la a fer fora l'Stefan dels seus pensaments, no després del que havien compartit. Es va apartar d'en Damon i es va treure aquells dits freds de sobre. Se'l va mirar directament.

—Ja he trobat el que vull —va dir brutalment—. I amb qui vull estar, per sempre.

Els ulls d'en Damon van omplir-se de negror, una ràbia freda que va escombrar l'aire que hi havia entre els dos. En mirar dins d'aquells ulls, l'Elena va pensar en una cobra a punt per a l'atac.

—No siguis tan estúpida com el meu germà —va dir—, o hauré de tractar-te de la mateixa manera.

Ara estava espantada. No hi podia fer res, no amb aquell fred que l'omplia, que li glaçava els ossos. El vent tornava a alçar-se, les branques s'agitaven.

—Digue'm on és, Damon.

—En aquests moments? No ho sé. Pots deixar de pensar en ell per un instant?

—No! —es va estremir, els cabells li assotaven el rostre.

—I aquesta és la teva darrera resposta, avui? Estigues ben segura de voler jugar amb mi a aquest joc, Elena. Les conseqüències no són cosa de per riure.

—N'estic segura —l'havia d'aturar abans que s'apoderés d'ella un altre cop—. I no podràs intimidar-me, Damon, o és que no te n'has adonat? En el moment que l'Stefan em va explicar el que eres, el que havies fet, vas perdre qualsevol poder que haguessis pogut tenir sobre

mi. T'odio. No m'agrades. I no hi ha res que em puguis fer, ara ja no.

El rostre d'en Damon va alterar-se, la sensualitat va congelar-se en una ganyota dura que havia esdevingut cruel i amarga. Va riure, i la riallada va ressonar en eco.

–Res? –va dir–. Et puc fer qualsevol cosa, a tu i aquells a qui estimes. No en tens ni idea, Elena, del que puc fer. Però ja ho aprendràs –va fer una passa enrere, i el vent va tallar l'Elena com un ganivet.

Va semblar que se li ennuvolava la vista, com si taques de llum omplissin l'aire de davant els seus ulls.

–Arriba l'hivern, Elena –i la veu se sentia clara i freda malgrat l'udol del vent–. Una estació implacable. Abans que arribi hauràs après què puc fer i què no puc fer. Abans que sigui aquí, t'hauràs unit a mi. Seràs meva.

El remolí de blancor l'encegava, i no va poder veure gaire més el volum negre de la seva figura. Ara fins i tot la seva veu es fonia. Va abraçar-se i va acotar el cap, li tremolava tot el cos.

–Stefan... –va xiuxiuejar.

–Ah, i encara una altra cosa –la veu d'en Damon va tornar–. Abans m'has preguntat pel meu germà. No et molestis a buscar-lo, Elena. L'he matat aquesta nit.

Va alçar el cap de cop, però no va veure-hi res, només aquella blancor vertiginosa que li cremava el nas i les galtes i li obstruïa les pestanyes. Va ser aleshores, quan els flocs lleus li van tocar la pell, que es va adonar què passava: nevava.

Nevava i era la primeria de novembre. Per damunt seu, el sol havia desaparegut.

Capítol 2

Un crepuscle anòmal planava sobre el cementiri abandonat. Amb la neu, l'Elena hi veia borrós i el vent li entumia el cos com si hagués penetrat en un corrent d'aigua gelada. No obstant això, amb tossuderia, no va girar cua cap al cementiri modern i la carretera que hi havia al darrere. Pel que podia endevinar, el pont Wickery devia quedar just davant seu. S'hi va encaminar.

La policia havia trobat el cotxe de l'Stefan abandonat al costat de la carretera d'Old Creek. Això volia dir que l'havia deixat en algun lloc entre Drowning Creek i el bosc. L'Elena va ensopegar mentre avançava pel camí que travessava el cementiri vell, però no va aturar-se, amb el cap cot, abraçant-se de fred les espatlles per sobre la fina camisa que duia. Coneixia aquell cementiri de tota la vida, i podia trobar el camí amb els ulls tancats.

En el moment que va creuar el pont, els calfreds s'havien tornat dolorosos. Ara no nevava tan fort, però potser el vent era pitjor que abans. Li travessava la roba com si aquesta fos de paper de seda i la deixava sense alè.

«Stefan», va pensar, i va girar cap a la carretera d'Old Creek arrossegant els peus en direcció nord. No es creia el que en Damon li havia dit. Si l'Stefan fos mort ella ho sabia. Era viu, en alguna banda, i l'havia de trobar. Podria

estar a qualsevol lloc entre aquells remolins de blancor, podria estar ferit, mort de fred. L'Elena va notar vagament que no estava sent prou racional, tots els seus pensaments s'havien reduït a una sola idea. L'Stefan. Trobar l'Stefan.

Cada vegada era més difícil seguir la carretera. A la seva dreta hi havia roures, a l'esquerra, les aigües ràpides del riu Drowning. Trontollava i alentia el pas. El vent ja no semblava tan terrible, però se sentia molt cansada. Necessitava seure i descansar, només un moment.

Mentre es deixava caure al costat de la carretera, es va adonar de sobte que ximple que havia estat en sortir a buscar l'Stefan. L'Stefan l'aniria a buscar. L'únic que havia de fer era seure aquí i esperar. Segurament, ja era de camí.

L'Elena va tancar els ulls i va deixar recolzar el cap entre els genolls doblegats. Ara sentia més escalfor. La seva ment anava a la deriva i va veure l'Stefan, va veure com li somreïa. L'abraçava amb força i seguretat, i ella es va relaxar contra el seu pit, contenta d'haver-se desempallegat de la por i els nervis. Era a casa. Era allà on pertanyia. L'Stefan no deixaria que res li fes mal.

Però aleshores, en comptes de sostenir-la, l'Stefan la sacsejava. Li estava arruïnant la dolça tranquil·litat del descans. Li veia la cara, pàl·lida i impacient, els seus ulls verds enfosquits pel dolor. Va intentar dir-li que es calmés, però ell no la volia escoltar. «Elena, aixeca't», va dir-li, i va notar la força impulsora d'aquells ulls verds que la impel·lien. «Elena, aixeca't ara mateix...».

–Elena, aixeca't! –La veu era forta i aguda i estava espantada.– Vinga Elena! Aixeca't! No et podem carregar!

Pestanyejant, l'Elena va enfocar una cara. Era menuda i amb forma de cor, la pell blanca, gairebé transparent, envoltada d'una massa de suaus rínxols vermells. Els ulls marrons ben oberts, amb flocs en les pestanyes, la miraven preocupats.

–Bonnie –va dir lentament–. Què fas aquí?

–M'ajudava a buscar-te –va dir una segona veu, més baixa, a l'altre costat de l'Elena, que va tombar lleugerament el cap i va veure unes celles elegantment retallades i una pell de color oliva.

Els ulls foscos de la Meredith, normalment tan irònics, ara estaven preocupats, també.

–Alçat Elena, si no et vols convertir en una autèntica princesa de les neus.

Estava coberta de neu, com un abric blanc de pell. Amb molta rigidesa, l'Elena es va posar dreta, recolzada feixugament en les altres dues noies. La van acompanyar fins al cotxe de la Meredith.

Dins del cotxe, s'hi hauria hagut d'estar més calent, tot i així les terminacions nervioses de l'Elena tornaven a la vida, i la feien tremolar indicant-li com n'estava de gelada en realitat. «L'hivern és una estació implacable», va pensar mentre la Meredith conduïa.

–Què ha passat, Elena? –va dir la Bonnie des del seient de darrere–. Què et pensaves que feies, fugint de l'institut d'aquesta manera? I com has pogut venir en aquest lloc?

L'Elena va dubtar, després va moure el cap. Tenia ganes d'explicar-los-ho tot. Explicar-los sencera la història terrible de l'Stefan i en Damon, i què havia passat realment

l'anterior nit amb el senyor Tanner... i què havia passat després. Però no podia. Fins i tot encara que la creguessin, no tenia cap dret a revelar-los aquell secret.

–Tothom ha sortit a buscar-te –va dir la Meredith–. L'institut sencer està consternat, i la teva tieta està que delira.

–Ho sento –va fer confosa, intentava aturar els tremolors violents.

Van girar pel carrer Maple i van aturar-se davant de casa seva.

La tieta Judith l'esperava a dins amb mantes calentes.

–Sabia que si et trobaven arribaries mig congelada –va dir amb un to decididament alegre mentre l'abrigava–. Neu l'endemà de Halloween! No m'ho puc creure. On l'heu trobat?

–A la carretera d'Old Creek, passat el pont –va respondre la Meredith.

El rostre prim de la tieta Judith es va empal·lidir.

–A prop del cementiri? On hi va haver els atacs? Elena, com has pogut...? –se li va apagar la veu en veure la neboda–. No és el moment de dir res més sobre aquest tema –va dir intentant recuperar el to alegre–. Treu-te aquesta roba tan molla.

–Hauré de tornar a sortir quan estigui eixuta –va dir l'Elena. El cervell li tornava a rutllar, i tenia una cosa clara: en realitat allà a fora no havia vist l'Stefan; havia estat un somni. L'Stefan continuava desaparegut.

–No has de fer res d'això –va dir en Robert, el xicot de la tieta Judith. L'Elena amb prou feines s'havia adonat que

hi era. Però el seu to no admetia disputa—. La policia està buscant l'Stefan; deixa'ls que facin la seva feina.

—La policia creu que ell ha matat el senyor Tanner. Però no ho ha fet. Ho sabeu, oi? —mentre la tieta Judith li treia la samarreta xopa, l'Elena va mirar-se'ls d'un a un buscant ajuda, però tots feien la mateixa cara—. Sabeu perfectament que ell no ho ha fet —va repetir, gairebé amb desesperació.

Hi va haver un silenci.

—Elena —va fer la Meredith finalment—, ningú no vol pensar que ho ha fet. Però... bé, no diu res a favor d'ell que hagi fugit d'aquesta manera.

—No ha fugit. No ho ha fet... No ho ha fet!

—Elena, calma't —va dir la tieta Judith—. No t'atabalis. Crec que deus estar malalta, fa molt de fred a fora i aquesta nit has dormit molt poques hores —i li va acariciar una galta.

De cop i volta, tot allò va ser massa per a l'Elena. Ningú no la creia, ni la seva família ni les amigues. En aquells moments es va sentir rodejada d'enemics.

—No estic malalta —va cridar apartant-se—, i tampoc no estic boja... penseu el que penseu. L'Stefan no ha fugit i ell no ha matat el senyor Tanner, i tant me fa si cap de vosaltres no em creu... —va callar a falta d'aire.

La tieta Judith va moure's inquieta al seu voltant, la va acompanyar escales amunt i ella es va deixar portar. Però no va voler ficar-se al llit quan la tieta va suggerir que devia estar cansada. En comptes d'això, un cop va haver entrat en calor, va anar a la sala d'estar a seure a la vora del foc,

embolicada amb les mantes. El telèfon va estar sonant tota la tarda, i va sentir la tieta Judith que parlava amb amics, els veïns, amb gent de l'institut. Assegurava a tothom que l'Elena estava bé. Potser... la tragèdia de la nit passada l'havia alterat una mica, però això era tot, i semblava que tenia una mica de febre. Només necessitava descansar.

La Meredith i la Bonnie seien al seu costat.

–En vols parlar? –va dir la Meredith en veu baixa.

L'Elena va fer que no, mirant el foc fixament. Tots anaven contra ella. I la tieta Judith s'equivocava: no estava bé. No estaria bé fins que trobessin l'Stefan.

En Matt la va passar a veure, tenia neu als cabells rossos i a l'anorac blau fosc. Quan va entrar a la saleta, l'Elena el va mirar esperançada. Ahir l'havia ajudat a salvar l'Stefan, quan la resta de l'institut el volia linxar. Però avui li retornava, a la seva mirada plena d'esperança, una expressió sòbria i pene-dida, i la inquietud que li transmetia només era per ella.

La decepció va ser insuportable.

–Què fas aquí? –va demanar-li l'Elena—. Mantenir la promesa que «et cuidaràs de mi»?

Hi va haver una espurna de dolor en els ulls d'en Matt, però la seva veu era serena.

–Potser en part sí, però ho faria de totes maneres, no perquè ho hagi promès. Estava preocupat per tu. Escolta, Elena...

Però ella no estava d'humor per escoltar a ningú.

–Doncs estic la mar de bé, gràcies. Pregunta-ho a qui vulguis. O sigui que no cal que et preocupis. A més, no veig per què has de mantenir una promesa feta a un assassí.

Sorprès, en Matt es va mirar la Meredith i la Bonnie. Després va moure el cap amb un gest d'impotència.

–No estàs sent justa.

Tampoc no estava d'humor per ser justa.

–Ja t'ho he dit, no cal que et preocupis per mi, ni per les meves coses. Estic bé, gràcies.

La insinuació era òbvia. En Matt es va girar cap a la porta en el moment que entrava la tieta Judith amb els entrepans.

–Em sap greu, però me n'he d'anar –va murmurar avançant cap a la porta. Va sortir sense mirar enrere.

La Meredith, la Bonnie, la tieta Judith i en Robert van intentar donar conversa mentre feien el berenar sopar a la vora del foc. L'Elena no va poder menjar res i no volia parlar. L'única que no estava abatuda era la germana petita de l'Elena, la Margaret. Amb l'optimisme dels seus quatre anys, es va arraulir al costat de l'Elena i li va oferir alguns caramels de Halloween.

L'Elena va abraçar-la fort un moment, amb la cara contra els seus cabells rossos. Si l'Stefan hagués pogut cridar-la o enviar-li un missatge, ja ho hauria fet a aquelles hores. Res en el món no li ho podria impedir, tret que estigués malferit o atrapat en algun lloc, o...

No va voler pensar en aquesta darrera possibilitat. L'Stefan era viu; havia de ser viu. En Damon era un mentider.

Però l'Stefan es trobava en problemes, i l'havia de trobar d'alguna manera. Hi va rumiar preocupada tot el vespre, intentant desesperadament de pensar en algun pla.

Una cosa era clara, només podia comptar amb ella. No confiava en ningú.

S'havia fet fosc. L'Elena es va moure en el sofà i es va fer venir un badall.

–Estic cansada –va dir tranquil·lament–. Potser sí que estic malalta, al capdavant. Crec que me'n vaig al llit.

La Meredith se la va mirar atentament.

–Justament estava pensant, senyora Gilbert –va dir girant-se cap a la tieta Judith–, que potser la Bonnie i jo ens podríem quedar a passar la nit. Per fer companyia a l'Elena.

–Quina bona idea –va dir la tieta, agraïda–. Sempre que els vostres pares hi assenteixin, m'encantarà tenir-vos aquí.

–Tinc un bon tros de cotxe fins a Herron. Crec que jo també em quedaré –va dir en Robert–. Puc dormir al sofà.

La tieta Judith va protestar dient que a dalt hi havia prou habitacions de convidats, però en Robert es va mantenir ferm. El sofà seria perfecte.

Des del sofà, l'Elena va fer un cop d'ull al vestíbul, s'hi veia clarament la porta d'entrada. L'Elena es va quedar de pedra. Ho havien planejat tot entre ells, o almenys ara es confabulaven. S'asseguraven que no pogués marxar de casa.

Quan va sortir del bany, al cap d'una estona, embolicada amb el seu quimono vermell de seda, es va trobar la Meredith i la Bonnie assegudes al seu llit.

–Bé, hola, Rosencrantz i Guildenstern –va dir sarcàsticament.

La Bonnie, que havia estat deprimida tota la tarda, ara se la veia alarmada. Es va mirar la Meredith dubtosa.

–Sap qui som. Vol dir que es pensa que som espies de la seva tieta –va interpretar la Meredith–. Elena, hauries de veure que no ho som. No pots confiar gens en nosaltres?

–No ho sé. Puc?

–Sí, perquè som les teves amigues –abans que l'Elena es pogués moure la Meredith va saltar del llit i va tancar la porta. Després es va girar de cara a ella–. Ara, per un cop a la teva vida, escolta'm, petita idiota. És veritat que no sabem què pensar de l'Stefan. Però no ho veus, i és per culpa teva. Des que esteu junts que passes de nosaltres. Han passat coses que no ens has explicat, o almenys no ens ho has explicat tot. Però malgrat això, malgrat tot plegat, nosaltres encara confiem en tu. Encara ens preocupem per tu. Encara estem amb tu, Elena, i et volem ajudar. I si tu no ho pots veure, aleshores és que ets idiota.

Lentament, l'Elena va passar de la cara intensament morena de la Meredith a la cara pàl·lida de la Bonnie, que va assentir.

–És cert –va dir pestanyejant fort com si volgués evitar que li sortissin les llàgrimes–. Encara que a tu no et caiguem bé, a nosaltres sí que ens caus bé.

L'Elena va notar que se li omplien els ulls de llàgrimes i que se li descomponia l'expressió severa. Aleshores, la Bonnie va baixar del llit i es van abraçar totes tres; l'Elena no va poder evitar que les llàgrimes li caiguessin cara avall.

–Em sap greu si no he parlat prou amb vosaltres –va dir–. Sé que no ho enteneu, i ni tan sols sé explicar per

què no us ho puc dir tot. Però és que no puc. Però sí que hi ha una cosa que us puc dir –va fer una passa enrere, es va eixugar les llàgrimes i se les va mirar molt seriosa–. Tant és que les proves contra l’Stefan siguin evidents, ell no ha matat el senyor Tanner. Sé que no ho ha fet ell, perquè sé qui ho ha fet. I és la mateixa persona que va atacar la Vickie, i el vagabund de sota el pont. I també –va aturar-se un moment a pensar–, Bonnie, crec que també va matar en *Iang-Tsé*.

–En *Iang-Tsé*? –la Bonnie va obrir els ulls com unes taronges–. Però per què hauria de voler matar un gos?

–No ho sé, però aquella nit era allà, a casa teva. I estava... molt enfadat. Em sap greu, Bonnie.

La Bonnie va moure el cap atordida.

–I per què no ho dius a la policia? –va suggerir la Meredith.

L’Elena va riure d’una manera lleugerament histèrica.

–No puc. Ells no ho poden resoldre, i aquesta és una altra de les coses que no puc explicar. Heu dit que encara confieu en mi, doncs bé, quant a això també haureu de confiar en mi.

La Bonnie i la Meredith es van mirar l’una a l’altra, després a la flassada, on l’Elena pinçava amb els dits nerviosos un fil que sortia del brodat.

–Molt bé –va dir la Meredith finalment–. Què podem fer per ajudar-te?

–No ho sé. Res, tret que... –l’Elena va fer una pausa i es va mirar la Bonnie–, tret que m’ajudis a trobar l’Stefan –va dir amb un to de veu diferent.

Els ulls marrons de la Bonnie es van mostrar genuïnament perplexos.

–Jo? Però què puc fer jo? –i després, en sentir com la Meredith inspirava fort va exclamar–: Ah, ah!

–Tu sabies on em trobava el dia que vaig anar al cementiri –va dir l’Elena–. I fins i tot vas predir que l’Stefan arribaria a l’institut.

–Em pensava que tu no creies en totes aquestes coses mentals –va dir la Bonnie amb veu feble.

–He après un parell de coses des d’aleshores. De totes maneres, estic disposada a creure’m el que sigui si això ha d’ajudar a trobar l’Stefan. Si hi ha la més mínima possibilitat que ens serveixi.

La Bonnie s’havia encorbat, com si intentés fer més petita la seva figura, ja prou menuda.

–Elena, no ho entens –va respondre abatuda–. No estic preparada, no és res que jo pugui controlar. I no és... no és cap joc, ja no. Com més utilitzis aquests poders, més t’utilitzen ells a tu. Al final, ells t’usen a tu tot el temps, vulguis o no vulguis. És perillós.

L’Elena es va aixecar i va anar cap al tocador de fusta de cirerer, observant-lo sense veure’l. Finalment, es va girar.

–Tens raó, no és cap joc. I et crec quan em dius com pot ser de perillós. Però tampoc no és cap joc el que passa amb l’Stefan. Bonnie, crec que ell està per aquí, en algun lloc, terriblement ferit. I no el pot ajudar ningú; ni tan sols no hi ha ningú que el busqui, excepte els seus enemics. En aquests moments es podria estar morint. Fins i tot, pot ser que... –se li va fer un nus a la gola.

Va inclinar-se damunt el tocador i va inspirar fort, intentant recuperar-se. Quan va alçar els ulls, va veure que la Meredith es mirava la Bonnie.

La Bonnie va arronsar les espatlles, i va seure amb l'esquena ben dreta. La barbeta alçada i la boca tancada. En els seus ulls marrons, normalment dolços, hi va brillar una llum ombrívola quan van trobar-se amb els de l'Elena.

–Necessitem una espelma –va ser tot el que va dir.

Van rascar el llumí, que va espurnejar en la foscor, i van encendre l'espelma, que va cremar intensament i brillant. El rostre pàl·lid de la Bonnie es va il·luminar amb una resplendor daurada quan s'hi va inclinar al damunt.

–Necessitaré que les dues m'ajudeu a concentrar-me –va dir–. Mireu la flama i penseu en l'Stefan. Visualitzeu-lo mentalment. Passi el que passi, no deixeu de mirar la flama. I feu el que feu, no digueu res.

L'Elena va assentir, i aleshores l'únic que se sentia en tota l'habitació eren les respiracions suaus. La flama parpellejava i ballava, llançava formes de llum sobre les tres noies que hi seien al voltant amb les cames encreuades. La Bonnie, amb els ulls tancats, respirava profundament i lenta, com si s'estigués adormint.

«Stefan», pensava l'Elena mirant fixament la flama i intentant posar tota la voluntat en aquell sol pensament. El va recrear mentalment amb tots els seus sentits, el va evocar. L'aspror del jersei de llana sota la seva galta, l'olor de la jaqueta de pell, la força dels braços que l'abraçaven. «Stefan...».

La Bonnie va pestanyejar, la respiració se li va accelerar, com si estigués adormida i tingués un malson. L'Elena, decididament, va mantenir la mirada en la flama, però quan la Bonnie va trencar el silenci li va pujar un calfred per l'espina.

Primer, només va ser un gemec, el so d'algú que sent dolor. Després, quan la Bonnie va sacsejar el cap, amb la respiració entretallada, es va convertir en paraules.

–Sol... –va dir, i es va aturar. L'Elena serrava els punys i es clavava les ungles–. Sol... en la foscor –va continuar la Bonnie amb la veu distant i torturada.

Hi va haver un altre silenci, i llavors la Bonnie va començar a parlar ràpidament.

–Està fosc i fa fred. I estic sol. Hi ha alguna cosa rere meu... punxegut i dur. Roques. Abans em feien mal... però ara ja no. Ara estic entumit pel fred. Fa tant de fred... –la Bonnie es va retorçar, com si intentés desempallegar-se d'alguna cosa, i després es va posar a riure, una rialla espantosa que gairebé va semblar un sanglot–. És... graciós. Mai no havia pensat que desitjaria tant veure el sol. Però aquí sempre és fosc. I hi fa fred. L'aigua m'arriba al coll, com el gel. Això també és graciós. Hi ha aigua pertot arreu... i jo em moro de set. Tinc tanta set... fa mal...

L'Elena va sentir que alguna cosa li oprimia el cor. La Bonnie estava dins els pensaments de l'Stefan, i qui sap què hi podria descobrir, allà dins? «Stefan, digue'ns on ets», va pensar desesperadament. «Mira al teu voltant, digue'm el que veus.»

–Tinc set. Necessito... vida? –la Bonnie va vacil·lar, com si no estigués segura de traduir algun concepte–. Sóc dèbil. Em va dir que sempre seré el més dèbil. Ell és fort... un assassí. Però és el que sóc jo, també. Vaig matar la Katherine; potser em mereixo morir, per què no em rendeixo?...

–No! –va cridar l'Elena sense poder-ho evitar. En aquells moments s'havia oblidat de tot menys del dolor de l'Stefan–. Stefan...

–Elena! –va fer bruscament la Meredith al mateix moment.

El cap de la Bonnie va caure endavant, s'havia interromput el flux de paraules. Horroritzada, l'Elena es va adonar del que havia fet.

–Bonnie, estàs bé? El pots recuperar? Jo no volia...

El cap de la Bonnie es va alçar. Ara tenia els ulls oberts, però no mirava ni l'espelma ni l'Elena. Mirava fixament endavant, sense cap expressió. Quan es va posar a parlar, tenia la veu distorsionada, i a l'Elena se li va aturar el cor. No era la veu de la Bonnie, però era una veu que l'Elena va reconèixer. L'havia sentit una altra vegada sorgir a través dels llavis de l'amiga, al cementiri.

–Elena –va dir la veu–. No vagis al pont. És la mort, Elena. La mort t'espera allà –i el cap de la Bonnie va caure endavant.

L'Elena li va agafar les espatlles i la va sacsejar.

–Bonnie! –gairebé va xisclar–. Bonnie!

–Què... ah no. Deixa'm –ara la veu era dèbil i tremolosa, però era la seva pròpia. Encara inclinada endavant, es va posar una mà al front.

–Bonnie, estàs bé?

–Crec que sí... Però ha estat tan estrany... –va aguditzar el to i va alçar els ulls, parpellejant–. Què era allò, Elena, sobre si era un assassí?

–Ho recordes?

–Ho recordo tot. No ho podria descriure, era horrible. Però què significava, allò?

–Res –va dir l'Elena–. Tenia al·lucinacions, això és tot.

–Era ell? –va interrompre la Meredith–. Aleshores, penses realment que ha connectat amb l'Stefan?

L'Elena va assentir, i va desviar la mirada d'ulls adolorits i ardents.

–Sí. Penso que era l'Stefan. Ho havia de ser. I penso que fins i tot ens ha dit on és. Sota del pont Wickery, dins l'aigua.